

[N. P. Nielsen.]

haft Anledning til at gøre sig bekendt med denne Betænkning, idet Kommissionen nok har afsluttet sit Arbejde, men Rentrykningen af det ret omfattende Materiale, Betænkning med tilhørende Bilag, ventes først færdig i de nærmeste Dage. Det ærede Medlem henstillede til den højtærede Minister, at Spørgsmaalet om at tage Livet af eksisterende Jernbaner foreløbig bliver stillet i Bero.

Jeg har gentagne Gange i Anledning af Presseudtalelser udtalt, at Kommissionen ikke stiller noget Forslag om Nedlæggelse af Privatbaner. Denne har meget rigtigt grupperet Banerne og stillet Forslag om Støtte under forskellige Former, og man har anbragt nogle Baner i en Gruppe, hvortil der ikke kan anbefales Støtte til Modernisering, da man, efter alt hvad der er oplyst om disse Baner, ikke har Tiltro til, at en saadan Modernisering kan hjælpe. Om saadanne Baner skal affives, som det ærede Medlem siger, maa de Selskaber, der ejer disse, og de Kommuner, der betaler de paagældende Baners Underskud, bestemme.

Jeg kan imidlertid ikke erkende, at der ikke nu skulde være Anledning for Ministeren til at søge realiseret nogle af Forslagene i Betænkningen. Tværtimod mener jeg, at der i høj Grad er Anledning til at komme en Del af de saakaldte Privatbaner — de er jo kommunale — til Hjælp, og vil meget henstille, at den Henvendelse, der for kort Tid siden er rettet til Ministeren fra Fællesrepræsentationen for de danske Privatbaner, maa give Anledning til, at Ministeren stiller sig velvilligt til nogle af de hjælpende Foranstaltninger, der er foreslaaet, saaledes Bortfald af den saakaldte Tilslutningsafgift til Statsbanerne og Moratorium for tidligere ydede Moderniseringslaan. Dette repræsenterer ikke Beløb saa store, at de kan faa væsentlig Indflydelse paa Statens Finanser, men det vilde i høj Grad nedbringe Underskuddene for visse Privatbaner.

Den af Kommissionen foreslaaede Modernisering af en Del levedygtige Baner kan muligvis ikke realiseres paa Grund af Vanskeligheder ved Fremskaffelse af Kapital og Materiel, men kan det i større eller mindre Grad lade sig gøre, vilde det være formaals-tjenligt, dels af Hensyn til disse Baners Mulighed for driftsmæssig Rentabilitet, dels af beskæftigelsesmæssige Hensyn, idet det vilde give Anledning til Beskæftigelse paa nogle af Landets Maskinfabrikker.

Endelig er der Spørgsmaalet om Indførelse af Tryklufftbremser ogsaa paa Privat-

banernes Godsvogne. Det medfører en saa betydelig Udgift for Privatbanerne, at de fleste af dem ikke ser Mulighed for at skaffe disse Beløb. Det er imidlertid ogsaa i Statsbanernes Interesse, at Vognene er indrettede saaledes, at de kan gaa ind i den normale Trafik paa Statsbanerne. Jeg haaber, at Ministeren vil imødekomme disse Ønsker i saa høj Grad som muligt.

Af Dagspressen ser jeg, at Ministeren har søgt og faaet Finansudvalgets Samtykke til, at der benyttes 1 Mill. Kr. til Køb af brugte Godsvogne hos Privatbanerne. Det er man glad for i Privatbanerne, idet man derved kommer af med den alt for store Vognpark, man mange Steder har, og kan komme i Besiddelse af Kapital til nødvendige Nyanskaffelser og Vedligeholdelsesarbejder.

Maa jeg henstille saavel til Trafikministeren som Justitsministeren at overveje, om det ikke trods Tidens Vanskeligheder vil være rigtigt at søge fremmet Ændringerne i Omnibus- og Fragtmandsloven, Motorkørselsloven, Færdselsloven og Vejloven. Alle disse Love er forberedt i Kommissioner og Udvalg, efter min Mening saadan, at dette Arbejde udmærket nu kan danne Grundlag for Behandling i Regering og Rigsdag.

Jeg har endnu en Sag, der interesserer mig, at fremføre. Det er ikke en Sag fra min Valgkreds. Den angaar en Egn, som ligger temmelig langt fra min Valgkreds, nemlig den jyske Vestkyst, nærmere betegnet Strækningen mellem Bovbjerg og Thyborøn. Gennem en Aarrække har jeg været saa lykkelig at kunne tilbringe mine Sommerferier paa denne Egn. Det ærede Medlem Hr. Elgaard spurgte, hvorledes det gik med den angaaende Limfjorden nedsatte Kommissions Arbejde. Det spørger Befolkningen paa Harboøre—Thyborøn ogsaa med Ængstelse om. Ængstelsen er dog ikke af den Art, som visse sagkyndige siges at nære, nemlig at Havet skulde bryde gennem Klitter og Diger. Man vil, siges der, beskytte Kysten ved Høfdebygning. For os, der til Stadighed kommer paa denne Egn og ser paa det med Lægmands Øjne, ser det ud til, at hvor Høfderne bliver passet, gør Havet mindst Skade. Men det er mærkeligt, hvor lidt man, set med Lægmands Øjne, gør for at hjælpe paa naturlig Maade. Gennem Tiderne er der paa store Strækninger opstaaet Klitter, ja, Sandbjerger, og de er beplantede med den til dette Formaal udmærkede Plante, Hjelme kaldet. Det er en Beskyttelse, som Sand og Blæst har udført, men der ofres alt for lidt paa Udbedring